

Svitanie

Číslo 1/2011

Ročník 10.

Vydavateľ: Farský úrad Závod
Šéfredaktorka: Ivana Potočnáková
Redakčná rada: Jarmila Černá, Richard Hollý, Alena Pavelková, Adam Potočnák
Jazyková korektúra: Anna Mäsiarová
Grafika: Radoslav Vaško
Tlač: Tlačiareň LUNA, Moravský Sv. Ján
Kontakt: www.zavodfarnost.sk

Časopis farnosti sv. Michala Archanjela v Závode

Úvodník

~~Neostal v hrobe~~

Každý rok na jar sa odohráva zápas života so smrťou. Zo zamrznutej zeme vyrastá tráva, rozkvitá zasnežená lúka, na zamrznutom strome vypučia listy... Raz na jar pred 2000 rokmi na Veľkú noc sa však odohral aj iný zápas so smrťou. Veľká noc nie je len sviatkom jari. Ježiš Kristus, ktorý bol mŕtvy, prekonal smrť a vstal k novému životu. Neostal v hrobe, pretože Ho Boh vzkriesil. Po Jeho smrti Ho stovky ľudí opäť videli živého. Mnohí s Ním hovorili, dotýkali sa Ho a dokonca s Ním jedli a pili. Ježiš Kristus nebol obyčajným človekom, ale bol Božím Synom. "Pán sa rozhodoł, že z lásky k nám sám pôjde našou cestou"- povedal sv. Augustín. Ježišove vzkriesenie dáva jedinečnú nádej na večný život každému, kto v Noho uveri. Nádej na život, proti ktorému je smrť už navždy bezmocná. "Veru, veru hovorim vám: Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslał, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života". (Jánovo evanjelium 5,24) "Ja som vzkriesenie a život, kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie." (Ev. Jána 11,25)

ZO ŽIVOTA FARNOSTI

Slávenie jubilejnej svätej omše

V deň sviatku svojho nebeského patróna sv. Štefana zavítal medzi nás náš drahý rodák, otec biskup Štefan Vrablec, ktorý slúžil jubilejnú sv. omšu pri príležitosti oslav 60. výročia svojej knazskej služby. Slávnostnú sv. omšu koncelebroval spolu s ním náš duchovný otec Ján Buček, ktorý sa pri slávení sv. omše podľakoval za 40 rokov svojho života.

Otec biskup navštieva svoju rodnú dedinu so žiarivým, pokojným úsmevom na tvári a s nesmiernou radosťou v srdci z očakávaného stretnutia so svojimi rodákmami. Aj my ho vítame s vrúcnou vďačnosťou a s veľkým potešením. Je pre nás darom, Božím požehnaním a duchovným povzbudením.

Pri slávnostnej sv. omši otec biskup spomíнал na deň svojej knazskej vysviacky a na knazskú službu, ktorú dlhé roky vykonával v Taliansku. Knazské svätenie prijal 23. decembra vo svätom roku 1950 z rúk kardinála Traglia v Lateránskej bazilike v Ríme.

Aj my sme sa pripojili k zástupu gratulantov s kyticou kvetov a s ružencovým vencom modlitieb za našich jubilantov. Po sv. omši sa mohli farníci osobne stretnúť s jubilantmi, ktorí všetkých srdečne pozvali na pohostenie.

Atena
foto: autorka

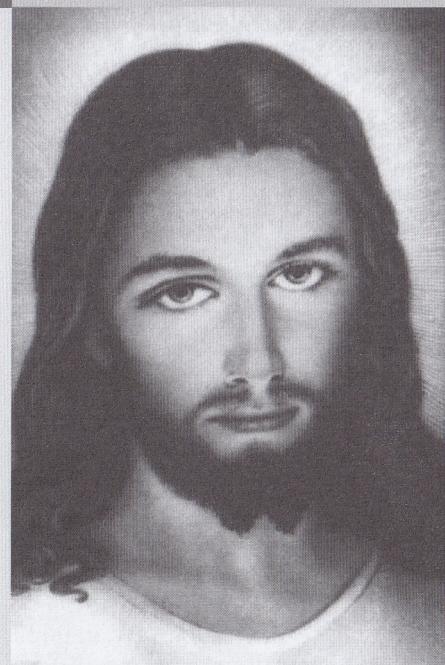
JEŽIŠ ŽIL JE!

SVEDECTVO EMILIANA TARDIFIA

V priebehu júna roku 1981, po evanjelizácii v Alžírsku a v Maroku, mi Boh udelil milosť a ja som mohol navštíviť Svätú Zem.

Prvé ráno po svojom príchode som vstal veľmi skoro, ešte pred východom slnka, a vošiel som do starých a kľukatých ulíc Jeruzalema; prešiel som tou istou cestou ako Mária Magdaléna v nedeľu Ježišovho zmŕtvychvstania. Pri Božom hrobe som stretol jedného piateľa z Mexika, ktorý sa chystal v Káne oženiť s krásnou Portoričankou. Keď sme vstúpili do hrobky, upútal našu pozornosť grécky nápis, ktorý hovoril: „Prečo hľadáte živého medzi mŕtvy? Niet ho tu! Vstal z mŕtvy.“ (Lk 24,5-6)

Narodiť sa z moci Ducha Svätého

Ten, čo zomrel na kríži, opustil svoj hrob a žije. Z prítmia hrobu presvitajú lúč svetla, ktorý ožaroval všetkých ľudí, aby podnietil zrod nového pokolenia. Ak sa Ježiš nenachádza v práznej hrobke v Jeruzaleme, určite je prítomný vo všetkých kútoch sveta. Jediné miesto na tomto svete, kde Ježiš nie je, je tento hrob vytesaný z kameňa, ktorý mu jedného dňa venoval jeho piateľ Jozef z Arimatey.

Ježiš nevyslal svojich apoštolov, aby učili abstraktné myšlienky či teórie, ale aby dosvedčili to, čo videli a počuli. Nanešťastie sa však zdá, že sa skôr usilujeme učiť doktrínu než hlásať život. Najprv sa musíme narodiť z moci Ducha Svätého, aby sme mohli rásť v Božom živote. Evanjelizátor je predovšetkým svedok, ktorý čerpá z osobnej skúsenosti, zo smrti a zmŕtvychvstania Ježiša Krista; nešíri iba doktrínu, ale skôr živého človeka, ktorý hlása život, a to život v plnosti. Potom, iba potom a vždy až potom je možné vyučovať morálku a náboženstvo. Niekedy napomíname ľudí, aby plnili Božie prikázania skôr, než spoznajú Boha. Nesmieme

iba doktrínu, ale skôr živého človeka, ktorý hlása život, a to život v plnosti. Potom, iba potom a vždy až potom je možné vyučovať morálku a náboženstvo. Niekedy napomíname ľudí, aby plnili Božie prikázania skôr, než spoznajú Boha. Nesmieme

zabúdať, že prikázania boli ľudom dané až po zjavení Boha na Sinaji.

Nikto nemôže byť pravým šíriteľom evanjelia, ak sám nepocitil nový život, ktorý priniesol Ježiš Kristus. Keď oznamujeme, čo Pán učinil od svojho vzkriesenia, všetko sa zmení. Hlásanie je sprevádzané znameniami a zázrakmi, ktoré Ježiš prisľúbil.

Môžem ſiou hýbať...

V Jánicu ma raz farár pozval slúžiť bohoslužbu, no vopred ma upozornil, že ľudia sú tam dosť drsní a nechce sa im chodiť do kostola. Prvý večer neprišlo veľa ľudí. No na zemi kľačal človek, ktorý vyzeral ako handrová bábika, čo sa neudrží na nohách. A navyše mal chromé aj ruky, a tak nemohol sám ani jest', ani chodiť. Pohľad naňho bol vskutku žalostný. „Načo sem nosia takéhoto človeka?“ pomysiel som si. Ale keďže ma jeho žalostný vzhľad veľmi dojal, povedal som: „Pomodlime sa za tohto človeka, nech ho potom odnesú.“ Na začiatku modlitby sa muž začal potiť a chvieť. Pohľad naňho mi pripomenal, že aj ja som cítil prenikavé teplo, keď ma Pán uzdravoval. A tak som mu prikázal: „Vstaň! Pán ťa uzdravuje!“ Potom som ho zobrahol za ruku a povedal som mu: „Chod!“, až kým neprišiel k svätostánku. Tam sa nám postojačky zveril, že už devätnásť rokov nespravil ani krok. Bol som poriadne vydesený a v duchu som si pomyslel: „Šťastie, že som netušil, ako dlho je už chromý! V opačnom prípade by som sa asi neboli odvážil povedať, aby vstal...“ V to odpoludnie sme všetci spolu vyšli z kostola, prešli sme cez cestu a usadili sme sa v átriu. Keď si sadol, dodal: „Ved Pán mi uzdravil aj ruku. Môžem ſiou hýbať...“ Nasledujúci deň sa kostol naplnil. Ľudia sa už nemohli pomestiť; stáli pri oknách a pred bránou.

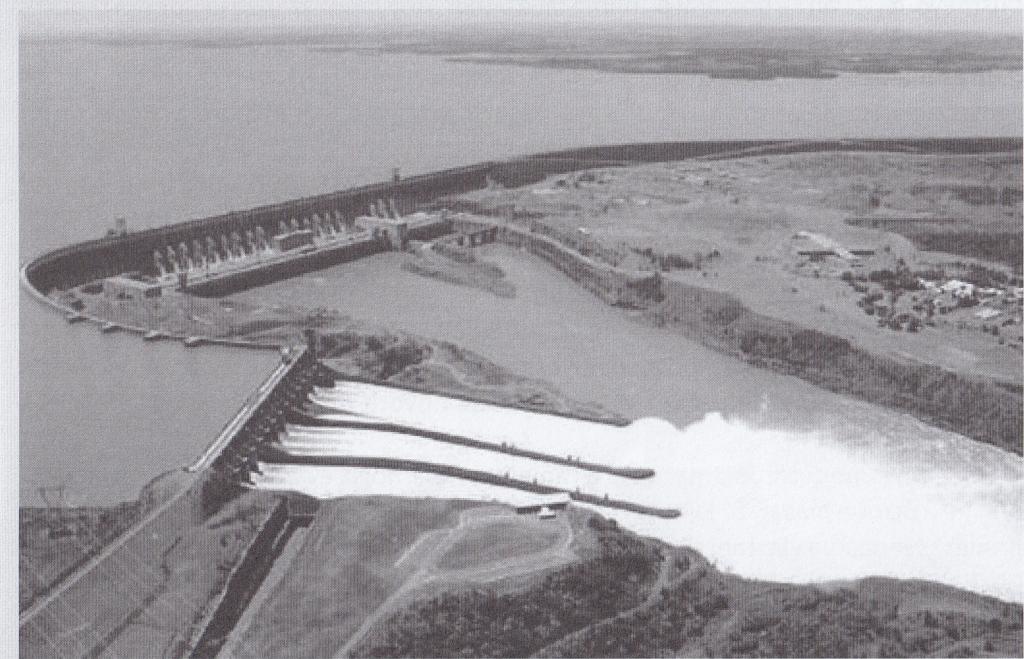
Moc svedectva

V deň, keď prijmem moc svedectva, zmení sa i naša kázeň. Predtým som si svoje kázne dlho pripravoval. Študoval som klasikov a čítal súčasných teológov. Pripravoval som sa svedomito a dôkladne, lebo som sa usiloval nevynechať nič z toho, čo som chcel povedať. Nakoniec som si zaznamenal všetko na papier a potom pri kázni prečítal, aby som zužitkoval drahocennosť myšlienok, ktoré som chcel šíriť. No aj v tomto ma Pán zmenil. V jednu nedelu mi nad starostlivo pripravenými poznámkami povedal: „Ak ani ty, čo si toľko študoval a prečítal, nie si schopný vryť si to do pamäti a zopakovať, ako majú tito jednoduchí ľudia bez vzdelania prijať tvoje slová do srdca a potom podľa nich žiť?“ Odvtedy som svoje kázne zmenil. Teraz nerobím nič iné, iba prinášam svedectvá o Božej moci a skutkoch a rozprávam historky o Božej láske.

Naučil som sa aj inú dôležitú vec: nie je podstatné hovoriť o Ježišovi, ale nechať ho pôsobiť celou silou Ducha Svätého. Načo chceme Ježiša velebiť, ak ho môžeme nechať prostredníctvom nás konáť? Evanjelium nie sú slová. Božie kráľovstvo

predstavuje moc a silu, ktoré prichádzajú zhora a pôsobia medzi nami.

Pri jednej príležitosti som kázał veľmi dlho, vyše hodiny. Na konci prišiel akýsi kňaz, bol veľmi nahnevaný a ukazujúc na hodinky, povedal: „Nepáčila sa mi prednáška otca Tardifa, lebo za šesťdesiat sedem minút, čo hovoril o divoch a zázrakoch, ani raz nespomenul čo len jeden zázrak z evanjelií...“ Ktosi, čo ho počul, odpovedal: „Načo hovoriť o zázrakoch spred dvetisíc rokov, keď možno uviesť tie, ktoré Ježiš učinil minulý týždeň?“ Pánových zázrakov je však toľko, že ani za celý zvyšok svojho života nespočítam všetko, čo Boh učinil za týchto desať rokov. A preto, keď mám k dispozícii iba jednu hodinu, musím spomenúť len tie nedávne.

Úsmev nad „nemým uchom“

Kázał som už na piatich kontinentoch, hovoriac stále to isté, pretože nemám čo iné povedať. Vždy opakujem to isté: milosrdenstvo Božej lásky. A s čím som sa všade stretol? S milosrdenstvom Božej lásky. Som svedkom toho, že Boh miluje všetkých ľudí, z každej obce, nech hovoria akýmkoľvek jazykom. Moc Ducha Svätého urobila zo mňa svedka živého Krista. Niekedy neostáva čas ani na jedlo. Po mnohých hodinách cesty sme sa unavení púšťali rovno do práce. Pán však prejavuje svoju silu cez našu slabosť.

Vo francúzskych Lurdoch sa konalo stretnutie kňazov z rozličných krajín

Európy. Bolo veľmi únavné sadnúť si po prednáškach a spovedať a potom opäť pokračovať v ďalšej prednáške či liturgii. Po jednej prednáške prišlo na spoved niekoľko kňazov. Prvý bol Holanďan, ktorý nevedel dobre po francúzsky. Na konci spovede ma požiadal: „Otče, mohli by ste sa pomodliť za moje uzdravenie? Som nemý na ľavé ucho.“ Bolo to také originálne, že som sa neubránil úsmevu nad jeho „nemým uchom“. Jednoducho som povedal: „Pane, ak ho vyliečíš, bude to najväčšie uzdravenie na svete.“ Počkal som, až sa vzdiali, aby som sa mohol schuti zasmiať. Ihneď vošiel druhý kňaz, ktorý počul, ako sa smejem. Nemohol som zabudnúť na „nemé ľavé ucho“. Potom si kňazi hovorili: „Aký veselý je otec Emiliano. Napriek toľkej práci je vždy vyrovnaný.“ Ďalší poznamenali: „Aké príjemné je spovedať sa u kňaza, ktorý ťa prijíma s úsmevom...“ Pán sa postaral o „nemé ľavé ucho“, aby preukázal, že je Bohom radosti, že nás spokojný prijíma, keď sa k nemu priblížime. Niet pochýb o tom, že náš Boh je dobre naladený.

Modlitba na štadióne

Jedného dňa som kázal pred veľkým davom na štadióne a ktorí sa ma spýtal: „Otče, nemáte obavy či strach hovoriť pred toľkými ľuďmi?“ S úsmevom som odpovedal: „Keď ste si istý, že šírite dobrú zvest, potom môžete vystúpiť na hocjaké pódiu, kázať vo väzniciach a modliť sa na štadióne. Ja iba šírim to, čo som videl; ináč, uistújem vás, by som nemal odvahu hovoriť ani s vami.“ Lenže keď človek nie je osobne presvedčený o tom, že Kristus žije, potom musí hovoriť o tisícoch veciach, len nie o Ježišovi.

Dnes nepotrebujeme nové evanjelium, iba novú evanjelizáciu; to znamená mocne a účinne hlásať, že Kristus žije, a neopakovať počuté či naštudované teórie, ale priniesť svedectvo vlastnej skúsenosti. V dnešných časoch musíme evanjelizovať silou Ducha Svätého a kázeň dopĺňať znameniami a zázrakmi, ktoré by mali byť pri prednášaní evanjelia bežné.

Na kongrese v Montreale v júni 1977 sa zúčastnilo viac ako 65 000 ľudí, ktorí pri záverečnej omši naplnili Olympijský štadión. Prítomný bol kardinál Roy, šesť biskupov a 920 kňazov. Na druhej strane stál starosta mesta a hneď pri oltári sedelo na vozíčkoch vyše sto invalidov. Pomodlili sme sa za chorých. Celý štadión velebil Bohu, keď sa tu zrazu jedna žena, Rose Aimée, ktorá jedenásť rokov trpela sklerózou, zdvihla zo svojho vozíčka a pred zrakmi všetkých sa začala prechádzať. Potom vstali jeden, dvaja, tria chorí... Dvanásť mrázkov vstalo zo svojich vozíčkov a začalo chodiť. Ľudia tlieskali a plní dojatia plakali. Sám starosta vzlykal ako dieťa, lebo keď koná Boh, nieto veľkých ľudí, všetci sú malíčki. Plakal od šťastia a pohnutia. Nasledujúci deň sa v hlavných novinách mesta písalo: „Vzrušenie na štadióne: kriví chodia a ochrnutí sa prechádzajú.“

Montrealský Le Journal oznamoval: „Pripútaní na lôžko vstávajú a chodia.“ Nie je prekvapujúce, že chorí sa uzdravili. Čudné by bolo, keby sa neboli uzdravili, zvláštne by bolo, keby Ježiš nesplnil svoj sľub. Spomínam si, že na druhý deň sa ma v rozhovore pre televíziu pýtal: „Nemyslíte si, že všetky tieto uzdravenia boli ovplyvnené davovou psychózou, atmosférou a potleskom ľudí?“ Odpovedal som im: „Dobre, ale vy mi musíte vysvetliť, prečo sa ani počas jedného baseballového či futbalového zápasu nezdvihol nijaký mrázak a nevyliečil chorý na rakovinu, keď vyhráva ich obľúbené družstvo...“ Jediná odpoved je, že Ježiš vstal z mŕtvych a žije teraz medzi nami! Nehľadajme iné vysvetlenie, lebo vždy trafíme vedia...

Nenechaj ma samého

V roku 1981 som kázal tristodvadsiatim kňazom vo francúzskom Lisieux. Bolo tam mnoho veľmi vzdelených kňazov, aj niekoľko s kritickými poznámkami, a nechýbali ani pochybovači. Cítil som sa celkom malý pred tými múdrymi ľuďmi s tolkými akademickými titulmi. Cítil som sa úbohy pred kardinálmi Suenensom a Renardom. Nakoniec som sa pomodlil k Pánovi a povedal som mu: „Pane, čo tu robí farár z

bezvýznamnej dediny, z takého malého ostrova, že tito vzdelaní ľudia ani nevedia, kde leží? Nenechávaj ma tu samého, prosím ťa, Pane..."

Naštastie hned v prvý večer Pán uzdravil jedného kňaza, ktorý trpel na zápal žíl, a tým sa diskusia skončila. Pamäťom sa, ako si v jedálni vyhrnul nohavice a ukázal nám obe nohy úplne zdravé. Tento dôkaz oveľa lepšie prezentoval Božiu slávu než moje úbohé prednášky.

Kardinál Renard, prekvapený uzdraveniami a zázrakmi Pána, vstal a povedal: „Je pre nás ľahké porozumieť konaniu Svätého Ducha, ktorý pôsobí, ako sa mu zachce, a nezastaví sa na mozgových závitoch našej logiky. Kladieme mu isté koľajnice, aby po nich kráčal, a on lieta ponad ne. Ponúkame mu kanály, cez ktoré sa môže nadýchnuť, no on fúka bukom. Duch Svätý sa neriadi našimi pastierskymi plánmi. Bezpochyby potrebujeme pastiersku metodiku. No základ pedagogiky viery spočíva práve v tom, aby sme pochopili, že nie my riadime jeho činy, ale on naše. Každá metodika musí byť dostatočne prístupná, aby ju Svätý Duch mohol používať a meniť. Dary Ducha Svätého sú rôznorodé a stále aktuálne. Azda pre náš racionalizmus či z nedostatku viery si myslíme, že tieto dary prináležia minulosti. Súčasný svet hľadá ľudí Ducha, kresťanských prorokov inšpirovaných Duchom Svätým. A ak ich nenájde, zameria sa na osvetencov, čo by bolo veľmi nebezpečné. Cirkev - to sú nepretržité Turice, a nie nepretržitý racionalizačný proces.“

Posledné kardinálove slová mi pripomenuli jeden vtip.

Jedného dňa bol Ježiš so svojimi učeníkmi a spýtał sa ich:

„A kto som podľa vás ja?“

Šimon Peter vstal a odpovedal:

„Ty si eschatologická teofania, ktorá ontologický udržuje intencionalitu našich podvedomých a medziľudskej vzťahov.“

Ježiš naňho zdesene pozrel očami plnými prekvapenia a spýtał sa:

„Čooo?“

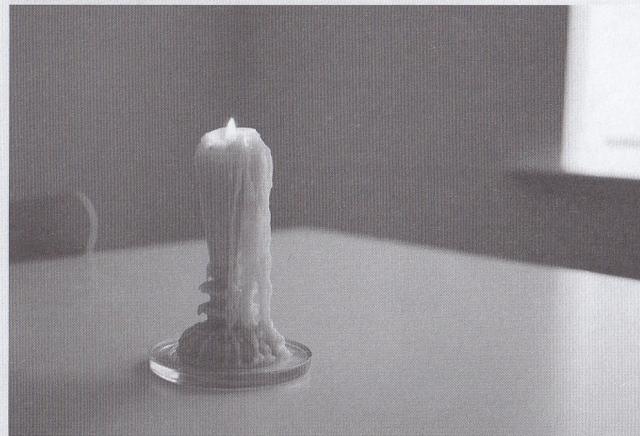
Svet je unavený z počúvania teórií krasorečníckych literátov. Pociťuje hlad po slovách živých a účinných, ktoré svoj obsah aj plnia. „Dnešná Cirkev potrebuje viac svedkov než učiteľov,“ hovorieval pápež Pavol VI. Svedkov, ktorí zakúsili nový život pre Ježiša Krista. Evanjelium sv. Lukáša hovorí, že v nedele poobede sa z Jeruzalema do Emauza vracali dva Ježišovi učenici. Kráčali smutne a skrúšene, lebo so smrťou učiteľa boli pochované všetky ich nádeje na obnovu kráľovstva Izraela. Ježiš sa k nim cestou pripojil a jeden z nich, menom Kleofáš, ho začal poučať o kristológii, lebo ho nespoznal. Náruživo pospomínal všetky jeho skutky, zázraky a slová. Vyzprával mu o jeho

krvavej smrti na kríži, ktorej svedkom bol všetok ľud, no keď sa dostal k téme zmŕtvychvstania, nevedel ju vysvetliť na základe vlastnej skúsenosti, a tak sa obmedzil iba na zopakovanie toho, čo sa dozvedel od niektorých žien, ktorým to povedali anjeli.

Len teórie a učivá

Kým nedôjde k osobnému stretnutiu so vzkrieseným Ježišom, budeme opakovať teórie a učivá, ktoré povedali iní ľudia. Sme povoleni stať sa svedkami toho, čo hovoríme. No na to, aby sme sa stali hodnovernými svedkami, treba nadobudnúť vlastnú skúsenosť, prežiť na vlastnej koži to, čo hlásame.

Jedného dňa mi ukázali majestátny hydroelektrický komplex v paraguajskom Itaipú. Bolo to pôsobivé. Ľudia, ba dokonca aj kamióny vyzerali ako bezvýznamné mravce popri obrovských betónových múroch priehrady. Vyrába sa tam toľko elektrickej energie, že vystačí pre celú krajinu, a časť sa ešte vyváža do Brazílie a Argentíny. Za súmraku sme sa vracali. Vtedy som si všimol, že niektoré robotnícke domčeky pri priehrade nemajú elektrický prúd a slabo ich osvetľujú tenké voskové sviečky. Niekoľko metrov od najväčších turbín a generátorov na svete nebolo elektrické osvetlenie, ale len sviečky! Ešte nemali prípojku, ktorá by priviedla energiu do ich domov.

To isté sa niekedy stáva aj nám. Miesto toho, aby sme si život ožiarili elektrickým prúdom, osvetľujeme ho len sviečkami, pretože nie sme pripojení k Ježišovi, ktorý predstavuje Svetlo sveta. Ba sú i ľudia, čo pracujú v cirkevných ustanovizniach, ale chýba im svetlo v srdci. Sme ako turisti, ktorí pred krásnou krajinou vyťahujú fotoaparáty a fotografujú, namiesto toho, aby obdivovali prírodu naživo a boli ľahkou uchvátení; radšej si potom doma prezerajú papierové obrázky. Jestvuje mnoho kresťanov, ktorým stačí statický obrázok Ježiša, a nepoznajú ho „zoči-voči“, pretože sa s ním nikdy osobne nestretli. Iba opakujú, čo počuli alebo čítali, no nezakúsili nový život. Plný život spočíva predovšetkým v poznani, vo vlastnej

skúsenosti s Bohom a s jeho poslom Ježišom Kristom. Pravý evanjelizátor je ten, kto vydáva svoje osobné svedectvo, svoju vlastnú skúsenosť spásy a je schopný poskytnúť dôkaz toho, že Ježiš Kristus žije, lebo sa s ním naozaj stretol, tak ako apoštoli, ktorí hlásajú: „Nemôžeme nehovoriť o tom, čo sme videli a počuli.“ (Sk 4,20) Pravý evanjelizátor nie je ten, kto o Ježišovi rozpráva, ale ten, kto je schopný predstaviť živého Ježiša pred evanjelizovanými osobami, aby mu povedali ako Samaritáni: „Už veríme nielen pre tvoje slovo, ale sami sme počuli a vieme, že toto je naozaj Spasiteľ sveta.“ (Jn 4,42) Nikto však nebude môcť hľať život vzkrieseného Krista, ak sa sám nepresvedčí, že Ježiš je stále živý.

*Pripravila: Jarka
foto: archív, internet*

A VTEDY SOM POCÍTIL BOŽIU PRÍTOMNOSŤ

Nič sa neboj, len pokojne pokračuj...

Začalo to všetko tak, že pani lektorka nemčiny v Dome osvety ochorela a bolo treba dotiahnuť kurz. O tejto situácii som nemal ani potuchy, ale môj známy, Teodor, áno. Jedného dňa prišiel za mnou: „Počuj, ty vieš po nemecky narátať do desať. V Dome osvety ochorela lektorka, je rozbehnutý kurz a od apríla do konca júna to treba potiahnuť. Pod' im pomôcť!“

S pomocou Božou som to potiahol, ale chodil som domov z tých štvorhodinoviek ako vyžmýkaná handra. Dôvod bol taký, že ja som si od začiatku mysel, že ma tam angažovali naozaj preto, aby som nemčinu chtivých dospelákov niečo naučil. Za tie necelé tri mesiace toto moje snaženie našlo priaznivú odozvu a ponúkli mi zostať natrvalo.

Svojim poslucháčom som vždy hovorieval, aby sa nemčinu nebáli, veď pred nimi stojí ten, ktorý ešte ako študent priemyslovky, keď sme brali minulý čas, sa doslova zaprisahal: „Čo, nemčina? Nikdy v mojom živote!“ Lenže - človek mieni, Pán Boh mení...

Ako študijný materiál som si vzal Nemčinu pre samoukov a jazykové kurzy od pani Vaverkovej. Prvé hodiny mi ubiehali celkom bez problémov a napredovali sme podľa plánu. Niekedy som mal viacero času na prípravu nového učiva, inokedy ho bolo menej, ale akosi vždy sa mi darilo aj novú látku presvedčivo podať.

S pribúdajúcimi číslami lekcí som však začínať byť stále nervóznejší. Bolo mi jasné, že raz príde tá chvíľa, keď budem musieť svojim študentom vysvetliť, ako sa v nemčine tvorí minulý čas – perfectum. Zakaždým, keď som si na to zmyslel, nabiehali mi poriadne zimomriavky, vari aj na zuboch. Sám pre seba som si hovoril: „Jajaj, to bude fuška, že! Vtedy na priemyslovke si mal dojem, že vlastne ani nevieš, čo pani učiteľka od teba chce a hned si spenil a zaprisahával sa, že s nemčinou je u teba koniec, a to aspoň do konca života. No, ukáž sa, borec, teraz si na rade ty!“ Brírá! Už len to pomyslenie....!

Čo malo prísť, prišlo. Nedalo sa nič robiť, téma „perfectum“ bola tu a ja som akurát nemal čas pripraviť sa na toto učivo. No, nebolo mi všetko jedno. Predtým, ako som začal vykladať, som si potichu vzdychol: „Panе Božе, prosím Тă, pomôž! Pošepkaj mi niečo, aby som tu netáral dve na tri!“ A s malou dušičkou som začal vykladať.

Z toho, čo napíšem teraz, nemusíte veriť ani slovo, ale naozaj to bolo tak. Pustil som sa do témy. Nie som ani študovaný pedagóg, ani psychológ, iba laik v jednom i druhom, ale od začiatku svojho „fušovania do učiteľského remesla“ som sa snažil svojim študentom vymýšľať všetky možné pomôcky a ľahko zapamätaťné finty, aby sa cudzu reč čo najrýchlejšie naučili. Ale tu, pri výklade minulého času, som bol naviac zaťažený svojou „kapitoláciou“ spred ix rokov. Vykladám, vykladám, tu ako keby mi niekto ukázal akúsi líniu, návod, vedúci k riešeniu – ako ľahko zostaviť vetu v minulom čase. Chytil som sa tejto „slamky“ a to, čo mi bolo akoby vnuknuté, som povedal. Ale hned som mal pochybnosť: čo ak to platí len pre tento prípad, o chvíľu poviem nejakú inú vetu a tam to nebude pasovať, to bude blamáž jak Brandenburská brána. V mojom vnútri ako keby sa objavil taký velikánsky otáznik: Čo teraz? A vzápäť zase ten podivný vnútorný hlas: „Nič sa neboj, len pokojne pokračuj, je to dobre.“

Takto posmelený, som pokračoval vo výklade a sypal zo seba poučky a pomôcky a finty, ako si to čo najľahšie zapamätať, že som sa sám sebe nestačil diviť. V podvedomí však bola myšlienka: „Po vyučovaní prídeš domov, vezmeš do rúk knihy, pozrieš, ako to malo byť a na-budúce sa im ospravedlníš a uvedieš veci na pravú mieru.“ Spravil som tak. Vzal som knihy do rúk – a zistil som, že všetko do bodky sedí, netreba žiadne opravy. Ja som zostal ako puk. Jediné, na čo som sa zmohol, bolo: „Bože, ďakujem Ti, Ty si mi úžasne pomohol. Ja si to ani nezaslúžim.“

Na záver len dodám, že po tomto podivnom výklade moi „študenti“ robili nemecké vety v minulom čase, akoby to bolo po stý a nie prvý raz. Ale vy už teraz viete, že to nebola moja zásluha. V ten deň som sice stál vpredú pri tabuli ja, ale vykladal Ten, ktorému som uveril...

Jozef

TÉMA DŇA

Muž ako Kristus

„A obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a neudrel zem kliatbou“. Mal. 3, 24

Určite sa zhodneme, že to čo tento svet potrebuje je Ježiš Kristus. Podľa mňa však potrebuje aj skutočných mužov. A prečo mužov? Domnievam sa, že ak má niekto určiť smer rodiny, má to byť práve muž. Podľa Prvého listu sv. Pavla Korintánom **hlavou každého muža je Kristus**, hlavou ženy je však muž a hlavou Krista je Boh. Je však skutočne hlavou dnešným mužov Kristus? V dnešnom svete je nedostatok skutočných mužov, ktorí žijú podľa zámeru, s ktorým Boh muža a jeho mužské srdce stvoril. Boh nespravil nič len tak, musel mať a určite i mal nejaký dôvod, zámer, pre ktorý stvoril muža a ženu. Podstatné je spoznať tento zámer, ktorý je ukrytý v našom srdci. To, s čím sme sa narodili, čo nás ženie dopredu, čo nás ráno prebúdza, s čím zaspávame, čo nás robí skutočne šťastnými...

Spisovateľ John Eldredge v knihe Divoký v srdci píše o **mužskom srdci**, ktoré bolo stvorené **s túžbou po dobrodružstve, boji a po kráske (neveste)**. Život nám neboli daný, aby sme ho riešili ako problém, ale žili ho ako dobrodružstvo. Život ako dobrodružstvo znamená priať riziko, ak máme žiť život v pravde. A priať riziko ako predpoklad, znamená žiť život s vierou. Znamená to napr. hovoriť pravdu i keď nás za to nikto nepochváli, v práci nás za to nepovýšia, ani nám to nič nezarobí. Bojovať znamená rovnako žiť. Pokiaľ prestaneme bojovať, duševne sme zomreli. Sv. Peter vo svojom prvom liste píše: „Budte triezvi a bdejte! Vás protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral“. Stále máte pocit, že nie je potrebné bojovať? A nakoniec muž má vo svojom srdci túžbu zachrániť krásku, svoju nevestu. Príbeh zachrániť krásku, nevestu neskončil detskými rozprávkami o záchrane princeznej ani túžbami v dospievaniu o ochrane dcér Evy. Tento príbeh v mužskom srdci trvá a napĺňa sa v manželstve.

Dôležité je vedieť to, čo chlapec na ceste k skutočnému mužovi potrebuje. Chlapec sa nenaučí byť skutočným mužom od iných chlapcov alebo žien. Potrebuje k tomu skutočných mužov, najlepšie svojho otca. Úvodný citát od proroka Malachiáša opisuje dôležitosť odovzdávania obsahu srdca z otca na syna. Ako a kedy sa však v dnešnom svete odovzdáva identita muža z otca na syna? Dnešný muž sa vytratil z

výchovy dieťaťa. Pracuje, je preč. Vtedy nastupujú do sveta dieťaťa falošné predstavy, falošné obrazy ženy a muža, napr. i falošný obraz mužnosti, ktoré ponúka tento svet najmä televíziou. Tu nastupuje predstava falošného ideálneho muža. Americký spisovateľ, rehoľník a kňaz Richard Rohr považuje za hlavnú príčinu zmeny v postojoch mužov priemyselnú revolúciu, ktorá vyvolala prechodnú, ale významnú absenciu otca v rodine. „*Muži zakúšajú neidentifikáciu s otcom. Po priemyselnej revolúcii muži opustili domov a išli do fabriky, do kancelárie. K tomuto svetu ich synovia nemali žiadny prístup. Tu vzťah otec a syn veľmi utrpel - s vážnymi dôsledkami na formovanie synov a dcér ako budúcich otcov a matky.*“ Muž, továrenský robotník, stratil tradičné mužské cnosti, ako sila a odvaha, ktoré už neboli potrebné na prácu pri pásovej výrobe. Taktiež odišiel od rodiny, vytratil sa z výchovy detí. Takéto zmeny majú za následok generáciu mužov, ktorá vyrástla a vyrastá prakticky bez prítomnosti otca a jeho výchovy. Nemal im kto dávať dôležitosť, hodnotu, sebadôveru, uznanie, teda udeliť mužnosť. Na druhej strane prenos obsahu srdca z otca na syna znamená aj prenos rán. Každý človek na tomto svete je zranený a zraňovaný. Preto vidíme okolo seba toľko zranených ľudí. Dnešný svet je plný mužských karikatúr, pozérov. Prestrašených mužov, ktorí sa boja zodpovednosti. Mužov, ktorí majú dve tváre. John Eldredge píše, že **takýchto mužov sú plné kostoly**.

Čo však s tým? Riešením je Boh a jeho ponuka pre tento zranený svet. Touto ponukou je Ježiš Kristus. Tak ako Boh stvoril muža a jeho srdce s túžbou po dobrodružstve, boji a po kráske (neveste), tak poslal na tento svet svojho syna ako pravého Boha, človeka, **skutočného muža**. Ježiš Kristus dostal identitu svojho Otca, identitu srdca svojho Otca, bol vychovávaný sv. Jozefom, pestúnom až do svojej dospelosti. **Dostal mužnosť a dokáže ju i odovzdať**. Už len narodenie Ježiša bolo veľké dobrodružstvo. Ježiš celý svoj život tu na zemi bojoval. So Zlým, pýchou a falošnosťou tohto sveta. Nečakal a nemal za to žiadne výhody, prospech ani kariéru. Hovoril a žil pravdu. A nakoniec Ježiš bojoval do posledného dňa na tejto zemi za svoju nevestu, Cirkev. Miloval ju tak, že za ňu položil svoj život. Ako skutočný muž. Každý boj má svojho víťaza. Napriek tomu, že Ježiš obetoval svoj život, zvíťazil. A vďaka jeho víťazstvu môže zvíťaziť každý muž. Poraziť svoje zranenia, odpustiť svojim zraneným otcom, prijať odpustenie a **stať sa skutočným mužom**.

Výber cesty má každý z nás, rozhodnúť sa však musí každý sám.

Dedičstvo otcov zachovaj nám, Pane.

Richard

OSEMSMEROVKA

slepec, kláštor, lekcia, liturgia, alarmy, rorata, Faustína, žena, Nazaret, Krakov, islam, kobalt, Írsko, ples, sekera, svätec, Korán, Noe, Uriáš, pápež, Áron, Filip, Pilát, lotor, Izák, risk, Ježiš, Pane, Izrael, reiki, Skala, lekár, skrz, Marta, Mária, Kristus, Ješua, klas, Karol, Sarai, Pius, Jarka, syn, siet'

Neprečiarknuté písmená vpíš sem:

E	F	A	U	S	T	Í	N	A	B	Á
N	I	O	R	V	H	R	J	N	T	E
A	L	D	I	Ä	O	S	K	A	L	A
P	I	L	Á	T	S	K	R	Z	A	O
R	P	C	Š	E	M	O	A	A	B	N
I	Z	Á	K	C	R	N	Á	R	O	K
S	L	E	P	E	C	Ñ	R	E	K	A
K	R	Á	K	E	L	R	O	T	O	L
A	Z	J	R	A	Ž	E	N	A	Ľ	M
K	R	E	I	K	I	Ú	A	T	Á	A
R	P	Z	S	A	L	K	A	R	O	L
A	L	I	T	U	R	G	I	A	Z	S
J	E	S	U	A	L	A	R	M	Y	I
Ť	S	B	S	S	E	N	S	N	Ý	!

SVITANÍČKO

Otestujte sa

Aké som diet'a? Aké som diet'a?

① Ráno ťa mama budí do školy. Čo urobíš?

- A – Poviem „Dobré ráno, mami!“
- B – Poviem „Nebud' ma, nechce sa mi!“
- C – Spím ďalej a robím sa, že nepočujem.

② Kto je pre Teba najdôležitejší?

- A – Babka, lebo mi dáva veľké vreckové.
- B – Spolužiaci, lebo si s nimi rozumiem.
- C – Oco a mama, lebo mi dali život.

③ Keď vidím neumytý riad:

- A – Idem do izby a tvárim sa, že sa učím.
- B – Sadnem si k telke a čakám, že mi prikážu umyť riad.
- C – Umyjem menšie veci, aby mama nemala toľko roboty.

④ Za svojich rodičov sa modlím:

- A – takmer každý deň
- B – nikdy
- C – niekedy, keď si spomeniem

⑤ Myslím si, že poslúchať rodičov

- A – je úplne zbytočné
- B – je pre mňa to najlepšie
- C – treba len niekedy, kvôli odmene

⑥ Keď sa rodičia pohádajú:

- A – Modlím sa za nich viacej a robím im radosť.
- B – Hned' sa každému vyžalujem, nech ľudia vedia, akých mám rodičov.
- C – Čakám, kým sa udobria.

⑦ Keď sa oco alebo mama vrátia z práce:

- A – Opýtam sa, čo mi priniesli.
- B – Pozdravím a opýtam sa, čo mi priniesli.
- C – Pozdravím a spýtam sa, ako sa mali.

Vyhodnotenie:

①	A 2	B 0	C 0
②	A 0	B 1	C 2
③	A 0	B 1	C 2
④	A 2	B 0	C 1
⑤	A 0	B 2	C 1
⑥	A 2	B 0	C 1
⑦	A 0	B 1	C 2

14-11 bodov: Blahoželám!!! Si dobré diet'a. Iné deti si z teba môžu brať príklad. Buď im svetielkom. Ale nezabudni: Ani ten najlepší človek nie je bez chýb. Aj ty sa rob viac dobrých skutkov a miluj svojich rodičov stále viac!

10-5 bodov: Tvoji rodičia majú z teba veľkú radosť, lebo ich vieš príjemne prekvapíť. Ale často ich zarmútis svojím sebectvom a lenivosťou. Ježiš je tvoj vzor, On ťa môže naučiť milovať a ctiť svojich rodičov. Napodobňuj ho!

4-0 bodov: Zaslúžiš si pochvalu za svoju úprimnosť. Dokážeš si priznať chyby. Ale nezostaň len pri tom! Zlo premáhaj dobrom! Daj si predsavzatie: **Každý deň urobím rodičom radosť.**

Pite vodu sv. Vincenta

K svätému Vincentovi Ferrarskému prišla raz istá žena. Trpko sa stážovala na svojho muža: je taký ufrlaný a zlostný, že sa to s ním už nedá vydržať. Majster Vincent nech jej dá nejaký prostriedok, aby v dome zase zavládol pokoj. „Chod’ do nášho kláštora,“ odpovedal svätec, „a povedz bratovi vrátnikovi, aby ti dal trochu vody z kláštorej studne. Keď potom tvoj muž príde domov, zober za hlt tej vody. Opatrne ju drž v ústach. Uvidíš, že zažiješ zázrak!“

Žena urobila ako jej svätec prikázal. Keď sa muž večer vrátil, začala sa v ňom hned ozývať nevôľa a netrpežlivosť. Žena si rýchlo odpila z tej tajuplnnej vody a zovrela pery, aby udržala vodu v ústach. A naozaj! Muž čoskoro zmíkol. V ten deň búrka rýchlo pominula. Žena viackrát vyskúšala tajný prostriedok: vždy to malo rovnaký zázračný účinok! Jej muž bol odvtedy ako vymenený. Mal pre ňu zas milé slová, dokonca ju pochválil za jej vľúdnosť a trpežlivosť.

Žena, šťastná z toho, ako sa jej muž zmenil, sa poponáhla k svätcovi a žiariac radostou, rozprávala mu o úspechu tajomného prostriedku. „Ten zázrak, dcéra moja,“ povedal usmievajúci sa Vincent, „nespôsobila voda z kláštorej studne, ktorú som ti odporúčal, ale len a len tvoje mlčanie. Predtým si svojho muža dráždila odvrávaním, tvoje mlčanie ho utíšilo.“

V Španielsku podnes majú príslovie: „Pite vodu svätého Vincenta!“

Čo by sa stalo, keby sme sa aj my občas napili tej vody?

Pomýlili ste sa o jednu nulu

Kardinál Alexander Farnese (neskorší pápež Pavol III.) bol veľmi štedrý. Raz ho istá chudobná matka poprosila o päť strieborniakov, ktoré vo svojej veľkej núdzi nevyhnutne potrebovala. Kardinál poslal svojho sekretára, ktorý jej priniesol 50 strieborniakov.

„To je omyl,“ povedala chudobná žena. No sekretár ukázal lístok, na ktorý kardinál naozaj napísal 50. Dobrá žena sa s tým lístkom vybrala za kardinálom. „Eminencia,“ povedala, „pomýlili ste sa o jednu nulu!“ „Naozaj, máte pravdu!“ odpovedal kardinál. Vzal pero a s úsmevom pripísal ešte jednu nulu. Žena s dojatím čítala: 500 strieborniakov.

Najkrajšia veta

V rozhlasovej súťaži položili takúto otázku: „Ktorá je najkrajšia veta, akú môže žena vôbec počuť?“

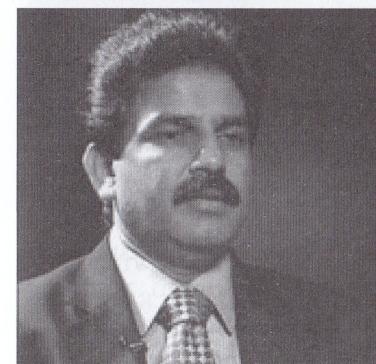
Po dlhom rozhodovaní získala prvú cenu istá mladá žena. „Najkrajšia veta, akú môže žena počuť, je, keď dieťa v noci o tretej zaplače a manžel povie: Ostaň ležať, už idem.“

Pripravila: Jarka

SHAHBAZ BHATTI

AUTENTICKÝ SVEDOK VIERY

Nik nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov. Jn 15,13

Shahbaz Bhatti sa narodil 9.9.1968 v Lahore, provincie Pandžáb kresťanským rodičom. Bol slobodný, mal štyroch bratov a sestru. V roku 2008 sa stal pakistanským ministrom pre menšiny. Bojoval za práva kresťanov a všetkých utláčaných menín v Pakistane, najmä proti zákonom o rúhaní, ktorý odsudzuje na smrť každého, kto urazí Mohameda. Tento zákon je často zneužívaný proti kresťanom. Presadzoval náboženskú slobodu pre Pakistancov všetkých vierovyznaní, vrátane kresťanov, hinduistov aj celonárodnej kampane s cieľom podporiť moslimov. Stál za spustením medzináboženského spolunažívanie, spustil 24-hodinovú telefonickú linku na hlásenie prípadov násilia páchaného na náboženských menšinách, zriadil modlitebne pre nemoslimov vo väzniciach, spustil kampaň na ochranu náboženských artefaktov a miest, ktoré patrili iným vierovyznaniam a vo vláde lobiaval za rešpektovanie sviatkov a slávností náboženských menín. Ako člen rímskokatolíckej cirkvi a jediný kresťan vo vládnom kabinete sa ako jeden z mála otvorene postavil proti ďalšej extremizácii pakistanskej vlády. Svoju funkciu prijal, aby bránil utláčaných, deptaných a aby bojoval za ľudskú rovnosť, sociálnu spravodlivosť, náboženskú slobodu s cieľom pozdvihnuť a posilniť komunity náboženských menín. Ako sa sám vyjadril, chcel odovzdať odkaz nádeje ľuďom, ktorých životy sú plné sklamania, dezilúzie a beznádeje.

V roku 2009 po Bhattiho prejave, v ktorom sa postavil proti násiliu páchanému na kresťanoch v provincii Gojra sa začali objavovať vyhrážky zabítím. Stupňovali sa najmä po jeho odmietnutí ustúpiť v otázke zneužívania zákonov o rúhaní a podpore Asie Bibiovej, kresťanky, ktorá bola v roku 2010 krivo obvinená z rúhania a odsúdená na trest smrti. Krátko pred jeho smrťou bol natočený videozáZNAM, ktorý mal byť zverejnený v prípade jeho zabitia. V nom odpovedá na vyhrážky:

„Chcem sa podeliť, že verím v Ježiša Krista, ktorý položil vlastný život za nás. Viem, čo je to kríž a nasledujem kríž. Som pripravený zomrieť za túto vec, za moju komunitu a týchto trpiacich ľudí a zomriem, aby som bránil ich práva.

Tieto vyhrážky a varovania nemôžu zmeniť môj názor a princípy. Radšej zomriem nasledujúc tieto princípy pre moju komunitu, než aby som robil kompromisy na základe týchto vyhrážok.“

Shahbaz Bhatti zomrel 2.3.2011 vo veku 42 rokov. Zastrelili ho extrémisti, keď ráno opúšťal dom svojej matky na ceste do práce.

Nebol ministrom, ktorý by vládol svojmu rezortu, ale ministrom, ktorý slúžil a neustúpil ani pred hrozou smrti. Potrebujeme príklady ľudí, ktorých životy sú hodné žitia. Potrebujeme vidieť, že Kristova odvaha je možná aj dnes v tomto svete. Vidieť, že mierny človek viery pochádzajúci zo strednej vrstvy a vychovaný spolu so štyrmi bratmi a jednou sestrou v pakistanskom Lahore sa môže stať svätcom.

Kardinál Jean-Louis Tauran, predseda Pápežskej rady pre dialóg s náboženstvami, ktorý celebroval v Pápežskom kolégii sv. Petra v Ríme zádušnú svätú omšu za zavraždeného ministra, v príhovore poznamenal, že Bhatti zostáva v spomienkach ľudí ako autentický svedok viery a mučeník, ktorý obetoval svoj život za bratov. Kardinál Tauran citoval z Bhattiho duchovného testamentu: „Nechcem mocenské pozície, chcem iba miesto pri nohách Krista, chcem, aby môj život, môj charakter, moje iniciatívy hovorili za mňa, že slúžim Ježišovi Kristovi“. Pakistanskí biskupi sa rozhodli odovzdať Svätej stolici oficiálnu žiadosť o vyhlásenie ministra Shahbaza Bhattiho za „mučeníka a patróna náboženskej slobody“.

Raoul

Zdroj: www.postoy.sk
www.tkkbs.sk

PERLY ZO ŽIVOTA SVÄTÝCH

Sv. Jozef Damián de Veuster - misionár malomocných (1840-1889)

Jozef de Veuster sa narodil 3. januára 1840 v meste Tremeloo vo flámskej časti Belgicka. Rodičia vstepovali už od malička svojim ôsmim deťom lásku k blížnemu, úctu k Božiemu slovu a hlbokú pokoru. V tomto silnom katolíckom prostredí sa Jozefovi dvaja súrodenci rozhodli pre rehoľný život. Silný duchovný vplyv ovplyvnili aj život mladého Jozefa. Keď sa raz Jozef prechádzal so svojím bývalým učiteľom po Antverpách, zapôsobil na neho v antverpskom dome Rubensov obraz s názvom „Zdvihanie kríža“ – ukrižovaný Kristus mu pripadal ako živý a Jozef pocítil jeho volanie, túžbu, aby sa vydal na možno podobnú Golgotu.

Vstup do rehole a študijné roky

Pôvodne uvažoval o vstupe k trapistom, napokon sa však rozhadol pre vstup do rehole, kde pôsobil aj jeho brat Augustín - Kongregácie Najsvätejších Sŕdc Pána Ježiša a Panny Márie. Mal devätnásť rokov, keď 2. februára 1859 prijal rehoľný habit. Za rehoľné meno si zvolil meno Damián. Intenzívne sa venoval štúdiu života sv. Františka Xaverského. Tento veľký misionár ho natoľko fascinoval, že sa pred jeho obrazom modlieval a prosil ho o príhovor, aby sa raz aj on mohol stať dobrým misionárom. 7. októbra 1860 zložil Damián v Paríži rehoľné sľuby.

Odchod na „ostrov malomocných“

Začiatkom roku 1863 bol za knaza vysvätený jeho brat a zároveň rehoľný spolubrat Pamfil. Ten mal vyplávať s niekoľkými novými misionármi na Havajské, vtedy nazývané Sandwichove ostrovy. Keďže krátko pred odchodom Pamfil ochorel na týfus, cesta neprichádzala do úvahy. Damián si tak vyžiadal povolenie od najvyššieho predstaveného rehole, aby mohol ísť na misie namiesto svojho brata.

Bolo to 19. marca 1864, keď loď s misionármi priplávala do honolulského prístavu. Spolu s Damiánom prišli aj ďalší dvaja spolubratia, ktorí ešte nemali knazské svätenie. O dva mesiac ich všetkých troch v honolulskej katedrále

vysvätil miestny biskup Lovis Maigret za kňazov. Prvým misijným pôsobiskom pátra Damiána sa stal ostrov Havaj, kde prežil deväť rokov. Po Havaji nasledoval ďalší ostrov: ostrov malomocných – Molokai.

Duchovná služba pátra Damiána medzi malomocnými

„Som tu, uprostred mojich drahých malomocných. Majú sice odporný výzor, ale majú duše, ktoré svojou drahocennou krvou vykúpil náš Božský Spasiteľ“ – toto sú slová pátra Damiána, ktoré napísal generálnemu predstavenému po svojom príchode na ostrov Molokai. Damián prišiel na ostrov dobrovoľne a medzi malomocnými sa považoval za jedného z nich. Nebol len misionárom, bol aj lekárom, sudcom, učiteľom, tesárom či kuchárom. „Pre malomocných bol všetkým“ - toto oňom napísal anglikánsky duchovný, ktorý s ním niekoľko rokov udržiaval písomný kontakt. Paradoxom je skutočnosť, že práve od protestantov sa mu dostávalo najväčšej pomoci. Na ostrov prichádzali aj osobnosti kultúrneho a politického života, aby mu vzdali úctu. Biskup s provinciálom ho obvinili z toho, že mu ide len o vlastnú prestíž a popularitu. Vtedy ešte netušili, že páter Damián sám trpí malomocenstvom. Svojou obetavou a horlivou láskou uľahčil život trpiacim ľuďom na ostrove Molokai a rovnako sa mu podarilo zbaviť krajinu hrozivého prílastku „ostrov neľútostného vyhnanstva“. Zmenil tak pohľad na ľudské utrpenie a jeho život sa stal obrovským majákom na brehu mora všetkým ľuďom, ktorí sú plní zúfalstva a bolesti. Jozef Damián de Veuster – misionár malomocných – zomrel 15. apríla 1889 medzi tými, ktorým obetoval svoj život.

Benedikt XVI. oňom povedal: „Jeho misionárska činnosť, ktorá mu prinášala toľkú radosť, dosahuje svoj vrchol v láske. Nie bez strachu a odporu, rozhodol sa ísť na ostrov Molokai do služby malomocným, ktorí sa tam nachádzali v opuštenosti od všetkých. Takto sa vystavil chorobe, ktorou trpeli. Medzi nimi sa cítil doma. Služobník Slova sa takto stal trpiacim služobníkom, malomocným pre malomocných, počas posledných štyroch rokov života. Aby nasledoval Krista, otec Damián nezanechal iba svoju vlast', ale nasadil do hry aj vlastné zdravie: preto tak, ako hovorí Ježišovo slovo ohlásené v Evanjeliu dnešného dňa, obsiahol večný život“ (por. Mk, 10, 30).

Pápež Ján Pavol II. ho 4. júna 1995 vyhlásil za blahoslaveného. Za svätého ho vyhlásil pápež Benedikt XVI. 11. októbra 2009.

Hanka

VEĽKONOČNE ZAMYSLENIE

KRÍŽ – VYZNANIE LÁSKY

Boh nás miluje. Miluje nás tak veľmi, že nás chcel zachrániť. Aby nám ukázal, ako veľmi nás miluje, rozhodol sa vyznať nám svoju lásku a dokázať nám ju. Vo svojej múdrosti logicky zvolil ten jediný spôsob. Dokázať človeku skutkom, aká veľká je Jeho láska.

Keby nám to len povedal, človek by si povedal: sú to len slová, to môže povedať každý. Boh vedel, že slová nestačia. Že ich treba podložiť skutočnosťou. Keď nám milovaná osoba povie, že nás miluje, v podvedomí očakávame skutky jej lásky. Ak sa k nám však správa opačne, skutočnosť je iná. Trápime sa, lebo zistujeme, že skutky nezodpovedajú slovám. Pri prvom ľažkom momente nám nepomáha, nestojí pri nás, nevypočuje nás, nepláče s nami, netrpí s nami, nevzdá sa ničoho kvôli nám, nechá nás samotných, keď my potrebujeme jeho blízkosť, naše potreby a túžby ho nezaujímajú, naše sny sú mu ľahostajné, naše trápenia ho nebolia. Poznávame, že nemáme dôkaz lásky.

Všetky samoty sveta

Ale u Boha to tak nie je. Boh povedal, že nás miluje a dokázal nám to. Šiel po krížovej ceste všetkých ľudí, ktorí boli, sú a budú. V Jeho krížovej ceste sa stretli krížové cesty všetkých ľudí. Bol prítomný tajomným spôsobom v pláci každého človeka, v každom utrpení a bolesti, v smrti všetkých. Keď zomieral – videl zomieranie každého človeka a bol prítomný v zomieraní každého človeka. Prešiel s nami celý náš ľažký život. Plakal s nami v našich trápeniach, videl našu bolest z nepochopenia, opľúvania, odvrhnutia, zbitia a zabitia každého človeka. Videl každú našu samotu a už vtedy bol v nej s nami. Videl všetky samoty sveta.

V Jeho krížovej ceste sme aj my. To nie je Ježišova krížová cesta! Je to naša krížová cesta a On ide pred nami a pomáha nám ju prejsť. On videl život každého človeka. Aj Tvoj a to už pred 2000 rokmi – tam v Jeruzaleme išiel s Tebou. Už vtedy vedel, že sa narodíš, videl Tvoj život, videl Tvoje ľažké chvíle, a už vtedy ju s tebou prešiel. On je Emanuel – Boh s nami.

Jeho krížová cesta je vyznaním Jeho Lásky.

Každé zastavenie je dôkazom Jeho lásky. Každým momentom nám vyznáva lásku a nie sú to len slová, potvrdzuje ju svojimi skutkami.

Ježiš na kríži hovorí: "Milujem Ča..."

Milujem Ča a nechávam sa pre teba odsúdiť na smrť, je to dôkaz mojej lásky k tebe.

Milujem Ča a vzdávam sa kvôli tebe Božstva, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto sa nechávam bit', opľúvať, ponižovať, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto padám na zem pod tŕarchou kríža, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto sa znižujem na úroveň slabého dieťaťa, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto Ti dávam moju najdrahšiu Matku, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto zostávam sám a opustený v smrteľnom smútku, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto idem do úplnej vyčerpanosti, aby som Ti dal dôkaz mojej lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto sa nechávam úplne odhaliť, zasypať výsmechom, nepopísateľným zahanbením, aby som Ti dal dôkaz Mojej lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto si nechávam telo zbičovať do najväčšej krutosti, je to moje vyznanie lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto nechávam vytieciť všetku svoju krv, do poslednej kvapky, aby som Ti dal dôkaz mojej lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto som sa ponoril do hrozného utrpenia v Getsemanskej záhrade, aby som Ti dal dôkaz mojej lásky k tebe.

Milujem Ča, a preto som zomrel, aby som Ti dal dôkaz mojej lásky, ktorá bola väčšia ako môj život.

Milujem Ča a nikdy som neurobil nič, čo by Ti dalo dôkaz mojej neláske k tebe!

Môj kríž nie je o utrpení, môj kríž je o vyznaní lásky. Vždy, keď si na krížovej ceste, si na ceste môjho vyznania lásky."

Ked' v živote príde k tebe niečo z toho, čo si práve prečítal, to som len prišiel JA a prichádzam k tebe s vyznaním mojej lásky.

Kríž nie je mojím želaním, aby si trpel, kríž je mojím dôkazom lásky k tebe.

Chcel by som, aby si vždy naň pozrel len takto: "Ó, Pane Ježišu, Ty ma miluješ, ako ma nikdy nikto nemiloval a toto je Tvoje vyznanie lásky." Aká je naša láska k Bohu? Nie sú to len slová?

Môžem Bohu povedať: „Milujem Ča, Bože, a preto... som sa nechala odsúdiť na smrť, to je vyznanie mojej lásky k Tebe?"